

Meghozta eredményeit az építőipari normarendezés

Az Építő-, Fa- és Építőanyagipari Dolgozók Szakszervezetének Központi Vezetősége augusztus 23-án megtárgyalta az új építő- és szakipari normák bevezetésének tapasztalatait és megvizsgálta a tél okozta elmaradás megszüntetését segítő szakszervezeti munka hatékonyságát.

A beszámoló és a hozzájárulások alapján a Központi Vezetőség megállapította: helyes volt a szakszervezetnek a kezdeményezése, hogy a normarendezésbe minél több szakembert, műszaki veze-

tőt és fizikai dolgozót vonjanak be. A két és félszáz előkészítéssel kidolgozott új normák bevezetése ugyanis jelentős mértékben hozzájárult az építő- és szakipar megnövekedett termelési feladatainak eredményesebb teljesítéséhez, ugyanakkor nem csökkent a munkások átlagkeresete.

Javultak a bérezési arányok,

ennek alapján jobban érvényesülhet az az elv, hogy »mindenkinek munkája sze-

rint». Az alapbéremeléssel történt normarendezés lehetővé tette a bérelszámolási visszasságok és az elvtelen bérkiegészítések megszüntetését.

A Központi Vezetőség elismerését fejezte ki a normarendezésben részt vett fizikai dolgozóknak, szakembereknek és szakszervezeti tisztviselőknek.

Kimondotta a Központi Vezetőség, hogy a szakszervezetnek nagyobb figyelmet kell fordítania a helyi normák kialakítására.

Tizenöt éves a béke-világmozgalom

A faszizmus szétzúzása után a háború és a béke erőinek küzdelmében hatalmas tényező jelentkezett: a néptömegek tudatos, szervezett harca a békéért. Ez a száz- és százmilliókat egyesítő mozgalom olyan célokat hangsúlyozott, olyan jelszót írt a zászlajára, amely kifejezte és kifejezi minden becsületes ember vágyát, függetlenül attól, hogy melyik nemzet fia és milyen a világnézete. Ez a jelszó: elkerülni egy újabb pusztító világháborút, megőrizni az élet alapvető feltételét, a békét. A békemozgalom tehát nem szocialista mozgalom, célja nem a kapitalizmus felszámolása, hanem az emberek hatalmas demokratikus megmozdulása a háború nélküli világ megteremtéséért.

A megnövekedett békemozgalom központi szerveként alakult meg Varsóban a Béke-világmozgalom. Azóta a Berlinben, Bécsben, Budapesten, Helsinkiben stb. megtartott tanácsülések és kongresszusok, az ott hozott határozatok hatalmas visszhangot váltottak ki földkerekség-szerte. S a háborúpártiak, a szkeptikusok hiába szajkózták, hogy nincs semmi értelme a béke-mozgalomnak, az eredmény egészen nyilvánvaló. Az a tény, hogy a béke legfőbb örvével, a Szovjetunióval együtt a népek hatalmas tömegei felemelték tiltakozó szavukat a könnyet, vért és halált jelentő háború ellen, eddig elég volt a béke megóvásához. Habár a nagyhatalmak óriási mennyiségű atom- és hidrogénfegyvert, nukleáris tölteteket halmoztak már fel, ma mégis azt mondhatjuk: béke van. Habár az amerikai imperializmus és csatlósai Egyiptomban, Kubában és a föld más részein nem egyszer megpróbálták háborús szakadékok szélére taszítani a világot, a Szovjetunió és a béke erői újra és újra meghátrálásra kényszerítették őket. A Szovjetunió lankadatlan kezdeményezései a leszerelés és az atomfegyverek eltiltása érdekében, legutóbb újabb eredményhez vezettek. Moszkvában aláírták a részleges atomcsendegyezményt, amely ha nem is vet véget a fegyverkezési hajszának, mégis jelentős lépés a béke felé vezető úton. Ezt az okmányt már közel száz ország kormányja írta alá a népek megelégedésére és csak a legveszettebb háborús erők apellálnak ellene, elsősorban az Egyesült Államokban, Nyugat-Németországban és Franciaországban. Rendkívül sajnálatos, hogy álforradalmi frázisokat hangoztatva az atomcsendegyezményt ellenzők táborához csatlakozott egy szocialista ország, a Kínai Népköztársaság kormányja is, szembeállítva ezzel a népek létszeretével, béke-akarataival.

A béke erői tovább folytatják a küzdelmet, hiszen a wroclawi békekongresszus óta eltelt 15 esztendő tapasztalatai azt mutatják, hogy érdemes volt. A legfőbb cél a teljes leszerelés elérése, a békés egymás mellett élés elvének realizálása, vagyis a háború száműzése az emberiség életéből. A mi számunkra azért is fontos ez, hiszen a béke legalapvetőbb feltétele társadalmunk további erősítésének, a jólétet és a boldog emberi életet jelentő szocializmus és kommunizmus megvalósításának.

Életútját a párttitkár egyengeti

A Szegedi Köztisztasági Vállalat több száz munkása közül kitűnik fűrgességével, jókedvével Sz. Feri. Mindössze 17 éves, alacsony termetű, barna fiú, de mint súlyemelő bajnokjelölt, »izomember«. A múltkor, amikor a vállalat lovaj részére a padlásra hordták a takarmányt, úgy dobálta a hetvenkilogrammos zsákokat, mint mások az almát.

Szívesen fogadták

A fiút nyaranként a locsoláshoz vették fel idény-munkásnak. Szerette a munkát. Az öntözőautóval rőtta a város utcáit és ő irányította a vízugarat. Örült, mindig vidám volt.

— Hogy vagy, fiam? — szólította meg nap mint nap a szimpatikus fiút a Köztisztasági Vállalat párttitkára, Rózsa István.

— Köszönöm, Pista bácsi, igen jól — volt a válasz.

Idén nyáron különösen szemmel tartotta a párttitkár a vidám fiút. Hiszen tavaly rossz társaságba keveredett Feri, és egy meggonnolatlan lépése miatt majdnem bíróság elé került.

Anyja sírva vitte tavasszal a fiút a vállalathoz, őszintén elmondta esetét a párttitkárnak és kérte, vegyék fel ismét a locsoláshoz. A vállalatnál jó vélemény alakult ki Feriről, s így szívesen fogadták idén is.

Rossz társaságban

Mindig jókedvű volt Feri, tréfálkozott, nevetett. Egyszer csak azonban észrevette Rózsa István, hogy ápolatlan és nagyon fáradt.

— Gyere, beszélni szeret-

nék veled — szólította meg egyik nap.

— És a fiú töredékmondataiból kiderült, hogy napok óta nem alszik otthon.

— Miért?

— A nevelőpapa miatt.

Tizenkét évvel ezelőtt kötött édesanyja házasságot másodszer Feri nevelőapjával, aki nevére is íratta a fiút. Az első pillanattól kezdve nem értette meg egymást apa és fia. Azután még kevésbé, amikor egymás után születtek Feri testvérei.

Sz. Feri 17 éves és mindössze négy osztályt végzett el. Járt ugyan az iskolába, de sokszor kimaradozott, sértálgatott, a ház körüli munkában segített, testvéreire vigyázott és nyaranként dolgozott. Egyetlen szórakozása volt a súlyemelés. Mesterei nagy jövőt jósoltak neki.

— És tavaly a barátok, a rossz társaság bűnbe sodorta. A nevelőpapa azóta halálai sem akar a fiúról.

„Nem érdekel!”

Rózsa István párttitkár sokat töprengett. Hogyan kellene segíteni ezen az életvidám gyereken. Amikor munkából hazatért, s otthon látta hasonló korú fiát, mindig Ferire gondolt.

— »Mi lesz veled? Ma éjjel hol alszol? Mit eszel? Csak nem csinál megint valamit?« — ilyen és ehhez hasonló gondolatok zavarták a párttitkár nyugalmát.

Felkereste a szülőket.

— Nem, nem kell a fiú! — mondta határozottan a nevelőpapa. — Rossz társaságba keveredett, nem vállal-

lom érte a felelősséget. Ide többet be nem teszi a lábát.

Az anyja sírt.

— Mit tett azért, hogy Feri ne kerüljön rossz társaságba? — kérdezte a párttitkár.

— Neveltem, tanítottam — volt a válasz —, de minden lepergett róla.

Aztán a nevelőpapa elmondta, hogy egy alkalommal is éppen a fajsúlyról beszélgetett Ferivel, s amikor a visszakerdezésre került a sor, a következőket kérdezte a fiú: »Mit gondolsz, apa, mennyi idő alatt ér fel a szputnyik a Holdba?«

— Látja — szólt az apa —, ez egy tipikus példa — mindig máshol jár az esze. Legszívesebben felképelem volna...

— De mi lesz a fiúval? — kérdezte aztán a párttitkár. Ez volt az utolsó kérdése, hiszen már több mint három órája vitákoztak Rózsa István a szülőekkel.

— Engem nem érdekel — volt a rideg válasz.

„Köszönöm, Pista bácsi!”

Másnap Rózsa István járta a hivatalokat, intézményeket és még aznap állami gondozásba vették a fiút. Néhány nap múlva az anyja megjelent és kérte a párttitkárt, intézze el, hogy mégiscsak kerüljön vissza a fia, sikerült meggyőznie férjét.

Három nap múlva Sz. Feri felkereste Rózsa Istvánt és közölte, hogy apja ismét elkergette otthonról. A párttitkár most már a fiú sorsáért ismét intézkedett. Sz. Ferenc jövőjét végleg az államra bízta.

— És Feri búcsúzni jött. A vidám fiú sírt, zokogott, s a párttitkár nyakába borult — mert mástól nem kellett búcsúznia. — És sűrűn hulló könnyei között csak ennyit tudott mondani:

— Köszönöm, Pista bácsi! Horváth Lászlóné

Segít a markoló daru

A szegedi Korányi rakpart partfalának építési munkáit végzik a Szegedi Hídepítő Vállalat. Sajnos a munkával elmaradtak. Jelenleg a régi támfal elbontását és a szivárgórendszer építését végzik. Markoló daru segítségével szállítják el a felesleges törmelékeket.

(Somogyiné felv.)

Ki merre nyaralt?

„Többszörös üdülők” az újszegedi szövőgyárban

Ki hogyan üdült? Ez iránt érdeklődöm az újszegedi szövőgyárban, s a közismert Kállai Éva brigádhoz küldenek:

— Az egész brigád együtt volt üdülni! — Ez a négyes szocialista brigád a stoppoló teremben dolgozik. Eppen megkezdtek a délutános műszakot.

A Szovjetunióban üdülnek

Az első állványnál egy tipikusan kun arcú lány dolgozik. Neve? *Trajanopulu Panajota* — görög, ötvenes korától él Magyarországon. Ő nemrég került a brigádba, de azért tudja, hogy tavaly üdültek együtt Balatonföldváron jutalomképpen.

Az idén másra tartogatják szabadságukat: szeptember 24-én a Szovjetunióba indul-

nak két hétre, saját pénzükön. Ők szinte mindig együtt vannak: közös a színház, a mozi, a szórakozás — és az üdülés is.

Sok volt a hús — ez is baj?

A szomszéd állványnál *Vincze Rudolné* és *Bokor Imréné* hajladozik. Nem tagjai a brigádnak — magányos üdülők. Az idén véletlenül mindketten Hévizen voltak. Milyen volt Héviz?

— Végig népünnepély! — vágja rá Bokorné, aki a napokban jött vissza. — Olyan jó, hogy szokatlan is a munka, mert most dolgozom először. Egyágyas szobám volt, szőnyegek, tisztaság, kitűnő és választékos koszt!

— Csak egyet nem szerettem: folyton húst kellett enni! — kontráz Bokorné.

Vinczéknél családi szokás lett az üdülés, a fia is nyaralt, aki nemrég szerelt le a katonaságtól. Harmadmagával, volt katonatársaival, saját zsebükre béreltek Balatonföldváron egy villát.

A jövőre is gondolni kell!

Hogy mennyire tetszett meg a hévizi üdülés, arra frappáns választ adott Bokorné azzal, amit megérkezése után az üzemi orvosnak mondott — már a jövőre gondolva:

— Teljesen azért nem győltam ám meg, úgy hogy

jövőre is oda kell küldeni engem!

Persze, jó koszt, szép szállás, kényelem — mibe kerül mindez beutalóval? Semmi. Akkor még takarékoskodtak is?

— Hatvan fillérrel érkeztem hazai — nevet. — Ha annyira spórol az ember, nem is érzi igazán jól magát. Ráérvünk spórolni a szürke hétköznapokon!

Kiderül, hogy mindketten »többszörös üdülők« — Galylető, Keszthely, illetve Balatonföldvár után jártak meg Hévizt.

Először senki sem üdült?

De én olyant keresek, aki idén üdült először. A brigád egy fiatal tagja, Barna Rózsi kioktat:

— Ilyent mi nem ismerünk! Itt többnyire fiatalok vannak!

— Epp azért, hiszen az idősebbek már többször üdülhettek.

— A fiatalok meg ezzel kezdik az életüket.

— Igazán? Maga hol üdült?

— En? — lepődik meg. — Itthon.

Mondja, hogy az üzemi énekekkel üdült minden évben, de idén a völgyégyével maradt, aki szabadságra jött a katonaságtól.

— Jövőre ha leszerelt, együtt megyünk üdülni!

Ehhez természetesen már most jó utat kívánunk!

N. F.

Jugoszláv parlamenti küldöttség magyarországi meghívása

Edvard Kardelj, a Jugoszláv Szocialista Szövetségi Köztársaság nemzetgyűlésének elnöke pénteken fogadta

Zágor Györgyöt, hazánk belgrádi nagykövét. A magyar nagykövét a magyar or-

szággyűlés nevében jugoszláv parlamenti küldöttségnek szóló meghívást nyújtott át.

A jugoszláv nemzetgyűlés elnöke a meghívást elfogadta. A látogatás időpontját később állapítják meg. (MTI)